



тѣхъ блестѣха пѣстритѣ звездици. Ангелчето бѣ обърнало нагоре лицето си. Очитѣ му гледаха едрата топка отъ златисто стѣкло наврѣхъ борчето. Крилицата му се силѣха да досегнатъ това слънце. И деца и възрастни гледаха най-много ангелчето. Наистина, то бѣше най-хубавото отъ всичко наредено по борчето.

Но изведнажъ стана нѣщо. Една свѣщица се нѣкакъ сви, запалениятъ фитилъ близна крилицата на ангелчето и тѣ пламнаха. Цѣлото дърво — съ куклитѣ, звездитѣ и животнитѣ — се освѣти за мигъ отъ ослѣпителна свѣтлина. Но блѣсъкътъ веднага угасна. Ангелчето бѣ паднало подъ дървото, — безъ крила, съ счупени рѣце, окапано съ восѣкъ. Небесносинята му дрешка бѣ сѣщо изгорѣла. То лежеше въ пѣсѣка, подъ борчето, заровило глава, мъртво, непотрѣбно.

\*

Децата го забравиха. Всѣко си гледаше подарѣцитѣ. Кутиитѣ бѣха разтворени нетѣрпеливо. Показаха се голѣми румени кукли съ червени бузи и написани вежди, хубави книги съ картинки, автомобили и желѣзници отъ лакирана тенекия, четки, багри и блокчета за рисуване, малки сѣчива за рѣчна работа. Глъчката и веселата залисия траяха до късно.

Когато настѣпи срѣднощъ, дѣдото разказа на децата за мѣничкия Христосъ, който се е родилъ въ пещерата, дете се били прибрали да спятъ агнетата, теленцата и козичкитѣ. Надъ пещерата свѣтнала много голѣма звезда. Трима мѣдри царе, като я видѣли, отишли да се поклонятъ на Божието Дете и да му отнесатъ подарѣци: най-скѣпото, що имало въ царствата имъ. Детето порасло и почнало да учи хората да се обичатъ единъ другъ, но се намѣрили зли хора, които го разпнали на кръстѣ.